

RÄDDNINGEN

Tjugo över två kom Malin fram till stallet. Den stora träbyggnaden som hade varit en faluröd färglick i landskapet för tretti år sen, låg dystert gråmurrig under låga, dimgrå moln. Den här måndagen var en dag när man måste ha lamporna tända från morgon till kväll inomhus. Ute var det vått av den fuktiga luften.

Annelie kom flåsande in strax efter Malin. Annelie var kort, ganska mullig och hade inte lika bra kondition som Malin. Hon var blossande röd efter cykelturen och av nyfikenhet och spänning.

”Här är pengarna!” Annelie räckte fram två hundralappar som var hopvikta fyra gånger. ”Vad ska du göra?”

”Jag tänker inte låta Amie dö”, sa Malin allvarligt. Hon hade lyft upp ponnyns högra framben och granskade hoven. ”Hon behövde verkas och få vinterskor. Dom här skorna är alldeles slut.”

”Men hur ska du göra?” frågade Annelie ivrigt.

Det var tomt i stallet sånär som på de två flickorna och Amie. Sara gick ute i hagen och de flesta av de andra hästarna reds på en hopptävling hos en flicka som hade lyckan att ha sitt stall hemma på gården.

”Jag tar henne”, sa Malin lugnt. ”Tar med henne till mormor.”

”Men inte kan du bara ta henne? Och hur ska du få med henne ända upp till Nyvallen? Och vad tror du Elofsson säger?” sa Annelie tvivlande.

”Jag kan inte komma på nånting annat”, sa Malin. ”Men om du vet nåt bättre sätt så ...”

”Nej, det vet jag förstås inte”, sa Annelie och slog ner blicken. ”Men är det inte stöld? Och tror du att Amie orkar gå så långt?”

”Det får vara hur mycket stöld det vill för mej”, sa Malin bestämt. ”Det har jag inte tid att fundera på nu. Bara Amie får leva. Jag gör vad jag tycker är rätt.”

”Ja, det är klart, det tycker ju jag också”, sa Annelie.

”Visst är det långt”, sa Malin. ”Men vi tar en bit i sänder. Jag tror att det är nånting på sex mil. Och hon verkar bättre i benen, det sa du ju själv. Det här ska vi fixa.”

”Vad säger din mormor då?” undrade Annelie.

”Äsch, det ordnar sej. Innan den här veckan har gått, ska jag övertyga henne. Och fixat så att Elofsson kan få sina ruttna pengar. Jag måste bara rädda Amie undan slaktbilen först. Sen kan jag ordna för henne. Och mormor är aldrig omöjlig.”

”Folk kommer ju att se dej när du sticker. Alla bilarna på vägen ...”

”Vi tar gammalvägen genom skogen härifrån”, förklarade Malin. ”Efter en och en halv mil kommer vi ut på landsvägen och går den fram till en liten by som heter Sjöböle. Därifrån går det en skogsbilväg upp till Skarvfjället. Den kommer ut på stora vägen nästan vid Nyvallen, så vi behöver bara gå på landsvägen en liten bit vid Sjöböle. Ingen kommer att se oss.”

”Du är inte klok alltså”, sa Annelie imponerat. ”Men det kommer att ta flera dagar! Var ska du bo på nätterna?”

”Sovsäck. Det är ju så varmt ute. Jag har cykeln uppe i skogen med all packning på.”

Annelie såg upp på Malin med sina stora, mörkbruna ögon. ”Du har visst tänkt på all du!” sa hon beundrande. ”Men ... hur blir det när slaktbilen kommer? Och det inte finns nån ponny att hämta?”

”Det får du fixa.”

”Jag?”

”Just du.” Malin tittade på sin klocka. ”Dom är här om en timme. Du stannar kvar och när dom kommer säger du till dom att Elofsson har ångrat sej. Och så åker dom sin väg. Enkelt va?”

I detsamma hörde Malin till sin förfäran hur en bil stannade utanför stallet och hur en bildörr slog igen. Att hon inte hade tänkt på det! Elofsson skulle naturligtvis komma hem för att hjälpa till att lasta Amie!

Malin såg med en sin fina plan rasa ihop som ett korthus. Att hon inte hade tänkt på den möjligheten!

”Jävlars”, sa hon och stirrade på Annelie. Vad skulle de göra? Låsa stalldörren? Slå gubben i

skallen med en skyffel? Nej, nu var det kört!